

Cseresznyeszüret

A kertjük végében hatalmas cseresznyefa állt, roskadozott minden évben, elajándékozni se tudták, annyi termett rajta. Nagy szemű, szinte fekete, roppanós cseresznye. Nóri a lombkoronában a kedvenc helyén ült, hátát a fa törzsének vetette, lába kétoldalt lógott lefele kényelmesen egy vastag ágról. Onnan kémlelte a főutat. Habár a távolság miatt csak egy kék matchboxnak tűnt a Trabant, tudta, hogy végre Brigi, a barátnője érkezett meg.

Brigiék a szomszéd házat néhány éve vették meg és újították fel hétvégi háznak. Régi tornácós vályogház volt, olyan, amilyenben az ő nagymamája is lakott. Szépen rendbe hozták, nem maradt rajta egy repedés sem. A lábazat régi szürkés-kék festését is egy sokkal melegebb, sötétzöldes árnyalatra cserélték. Nórinak ez nagyon tetszett, ki nem állhatta azt a szürkés-kék színt, hátborzongatónak találta. A mamájánál még a kapu is olyanra volt festve meg a faablakok keretei is. Brigiék nyáron minden hétvégét ott töltötték, ősszel, télen és tavasszal viszont egyáltalán nem jöttek, csak Brigi apukája szaladt ki néha egy-egy délutánra a ház körüli legfontosabb teendőket elvégezni. Irigyelte Brigit az apukája miatt. Igazán kedves ember volt, nagyon közvetlen, barátságos, olyan öblösen tudott nevetni, hogy az ő udvarukban is hallotta mindig, ha Joci bácsinak valami kedvére volt. Az ő apukája sose nevetett, és nem szerette az érintéseket. Egy kezén meg tudta számolni, hányszor ölelte át őt vagy a testvéreit. Joci bácsi mindig megölelte, amikor találkoztak, Nóri pedig titkon hálás volt neki ezért.

Gyorsan lemászott a fáról, füléről leakasztotta a cseresznyefülbevalókat, bekapta őket, és a magot jó messzire kiköpte, miközben szaladt vissza az udvarukba.

– Megjöttek Brigiék! Átmegyek! – kiáltott be édesanyjának a szűnyoghálós ajtón keresztül, aki épp az új kenyérsütőgéppel bajlódott. Anyja intett gyorsan, hogy menjen nyugodtan, majd visszarokkadt a mamától áthozott halványzöld hokedlire a használati utasítással a kezében.

Brigiéknek nem volt csengője, ezért ő is, mint mások, csak be szokott kiabálni a kapun. Épp a csomagjaikat pakolázták ki a Trabantból, amikor Nóri megérkezett. A két kislány pirulva összeölelkezett. Brigi anyukája szokásos fásultságával köszöntötte Nórit, mindig olyan volt, mint ha már semmi se érdekelné az életben. Joci bácsi viszont azonnal közéjük lépett, és mindkettejüket magához szorítva üdvözölte Nórit. Nagy, puha tenyerében szinte eltűnt a két kislány spagettipántok által szabadon hagyott válla. Vaskos ujjai alatt kifehéredett napbarnított bőrük, ahogy kicsit megszorította őket.

– No, milyen lett a bizonyítvány, Nórika? – kérdezte vidáman, és közben megcirógatta Brigi arcát. – A mi Brigink 5. osztályban is kitűnő lett.

Nóri lesütötte a szemét. Erős hármás volt szinte mindenből, a magatartás- és szorgalomjegyei mindig kiválóak voltak, de erre nem tudott büszke lenni. Szégyellte magát Joci bácsi előtt. Brigi mellett mindig nagyon butának érezte magát, ha az iskolai eredményekről volt szó. Brigi eközben rosszkedvűen kibontakozott az ölelésből és maga után húzta barátnőjét a szobájába. Nóri még beszélgetett volna kicsit Joci bácsival, de amint meglátta Brigi lemezárugyári játékkönyháját, azonnal megfélemedezett róla. Bő egy órája játszottak már, amikor Joci bácsi fürdőgatyára vetkőzve megállt az ajtóban, és hívta őket cseresznyét szedni. Brigi durcásan kijelentette, hogy nem akar menni, de Nóri addig győzködte, hogy kimentek a kertbe.

Brigiéknek sokkal kisebb fájuk volt, mint nekik, de Joci bácsinak így is fel kellett rá mászni. Egy nagy, szürke műanyag vödöröt is felvitt magával, kampóval maga mellé akasztotta, abba szedegette a cseresznyét, míg mindenféle viccekkel szórakoztatta a lányokat. Brigi semmin se

nevetett, de Nóri igyekezett mindent megérteni, és amit nem értett, azon is jót kacagott. Joci bácsi kedvesen nézett le rá, majd egyszer megkérte, hogy jöjjön közelebb a fa alá, hadd adja le neki a megtelt vödöröt. Nóri elvette, a földre tette, majd egy üreset nyújtott fel helyette. Joci bácsi ekkor testhelyzetet változtatott, nagyobb terpeszben állt a két faágon, úgy nyújtózkodott a távolabb függő cseresznyékért. Nóri felnézett, majd azonnal elkapta és a földre szegezte tekintetét. A fürdőnadrágból félig kibuggyant Joci bácsi heréje. Brigi a földön ülve pipitérkoszorút font. Látna barátnője zavarát felnézett, majd ugyanazzal a rosszkedvűséggel, mint az udvaron a Trabant mellett, felállt és némán visszasétált az udvarba.

Nóri utána indult, Joci bácsi azonban visszahívta, kérlelte, hogy nézzen rá, csak egy pár cseresznyét akar adni fülbevalónak. Nóri meredten nézte kék klumpája orrát, s amikor Brigi apukája már mellette állt, akkor emelte csak fel a tekintetét. Joci bácsi egyik kezével megfogta a vállát, majd a lány füle mögé tűrte a haját, és a fülére akasztotta a páros cseresznyét. Nóri visszasétált az udvarba, Brigi mellé ült egy pillanatra a hintaágyba, majd elbúcsúzott és hazasétált. A kapujukon átlépve leakasztotta füléről a cseresznyét, nem ette meg, eldobta messzire, és egy pillanatra megállt a szűnyoghálós ajtó előtt. Apukája és édesanyja hangosan vitatkoztak benn a konyhában.

– Miért ne szerethetné annyira? És ha örökbe fogadták, akkor mi van? Brigi egy igazi jó gyerek, csupa ötöse van, nincs vele semmi baj, szorgalmas – hadarta édesanyja egy kávéscsészével a kezében a konyhában.

– Akkor se a sajátja. Azt nem lehet úgy szeretni – jelentette ki apja, és rágyújtott.

– Négy éve ők gondoskodnak róla – folytatta anyja, majd maró gúnnyal hozzátette: – Vagyis a Joci. Tudod, hogy a Rozi milyen, az egy szalmaszálat nem tenne keresztbe a lányért.

Nóri fáradtan ült a késő esti 3-as metrón. Egy örökkévalóságnak tűnt, míg a Stephansplatzra ér. Émelygett, bántották a szagok, amik abból a részeg társaságból párologtak, amelyik a közelében ült le az előző megállóban. Hasára tette a kezét, noha még közel se járt ahhoz, hogy érezhesse a baba mozgását. A 13. hétben volt, de már kialakult benne a reflex, hogy időként megpihentesse a tenyerét a hasán. A következő megállóban középkorú pár szállt fel, vele szemben ültek le, és Nóri akaratlanul is bámulni kezdte őket. A férfi nagy, puha tenyerében szinte eltűnt a párja vékony csontos válla, ami fázósan bukkant elő a csinos, flitteres, kivágott ruhája alól. Vaskos ujjai alatt kifehéredett a váll napbarnított bőre. Ahogy a nő a füle mögé tűrte kisimított vékonyszálú haját, és a metró éles fényei megvilágították erősen kifestett arcát, Nóri rájött, hogy tévedett a korát illetően: alig lehetett tizenöt.